

# Lelki közösség az Úrral és a római katolikus mise

## Bevezetés

Az Isten imádása az a közösség, amely igaz összhangot tükröz a Teremtő és a teremtett ember között. A bűnbeesés előtt nem találunk korlátozásokat Isten és Ádám kapcsolatában. Isten beszélt Ádámmal, eléje tárta feladatait, oktatta őt a környezetével kapcsolatos dolgokra<sup>1</sup>, és adott neki egy hozzáillő társat.<sup>2</sup> Ádámnak csak egy külső korlátozással kellett szembenéznie: *„De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.”*<sup>3</sup> A bűnbeesés megrontotta Isten és Ádám kapcsolatát, Ádám bűnének köszönhetően.<sup>4</sup>

## Az igazi istentisztelet bibliai mintája

Isten kezdeményezte a Teremtő-teremtmény kapcsolat helyreállítását, amelynek Ádám egyszeri lázadása vetett véget. Isten kezdeményezése magában foglal egy negatív vonást is, rámutatva arra, ami elfogadhatatlan, és egy pozitívot, egy ígéretet adva az embernek, amelyet majd kegyelemből hit által teljesít. Az Isten és ember kapcsolata helyreállításának kezdeményezésekor, az Úr előbb a bűn kérdését tisztázza, majd kiszabja a büntetést, megígéri a kapcsolat helyreállítását és végül elindít egy sor eseményt, melynek következtében évezredekkel később beteljesedik az ígéret. A helyreállítás vagy megmentés ígérete az 1Móz 3,15-ben található: *„És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.”* Ezután Isten elindítja azokat az eseményeket, amelyek végül Jézus Krisztus feltámadásakor tökéletesen beteljesítik az Isten és teremtménye közötti kapcsolat helyreállításáról szóló ígéretet. Isten első tette az ígéret után abból állt, hogy leölt egy állatot, amelyből ruhát készített Ádámnak és Évának: *„És csinálja az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltöztetie őket.”*<sup>5</sup> Ily módon Isten mintát adott arra nézve, hogy miként valósítható meg a helyreállítás, mivel Isten ezen cselekedete előrevetítette Jézus Krisztus véráldozatát. *„És nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.”*<sup>6</sup>

Magára vállalva a kezdeményezést, Isten rámutat arra, hogy az ember nem közeledhet hozzá saját elgondolása szerint; Ádám a fügefalevelével, Kain gabona-áldozatával, valamint Nádáb és Abihu

---

<sup>1</sup> 1Móz 1,28-30

<sup>2</sup> 1Móz 2,21-22

<sup>3</sup> 1Móz 2,17

<sup>4</sup> 1Móz 3,6-8

<sup>5</sup> 1Móz 3,21

<sup>6</sup> Zsid 9,12

az idegen tüzze példát statuálnak. Isten szabja meg a mintát, amely szerint végrehajtja a megmentés ígését. Természetesen a Szentírásban kidolgozza népe számára a megfelelő istentiszteletet. Mivel az ember gondolatai gonoszak ifjúságától fogva (1Móz 6,5; 1Móz 8,21), Isten mindig kegyelmével, hit által közelít az emberhez. Minden lépés esetében Ő az, aki kezdeményez.

### **Megigazulás: a hiteles istentisztelet alapja**

Az Ó- valamint az Újszövetség során sosem létezhetett közösség Isten és ember között csupán Isten sajátos követelményeihez való igazodás alapján. Ő a tökéletesen szent Isten, és akinek közössége van Vele, annak szintén tökéletesnek kell lennie az Ő szemében úgy, hogy Isten saját tökéletességét tulajdonítja neki. *„Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”*<sup>7</sup> Isten sürgető szava az, hogy Őt a „szentség ékességében” kell imádni: *„Adjátok az Úr nevének dicsőséget, ..., imádjátok az Urat a szentség ékességében.”*<sup>8</sup>

Ezt a parancsot sosem lehet betölteni emberi szentséggel, mivel az emberi természet mindig hiányos marad. Ez a fő oka annak, hogy az Ó- és az Újszövetség állandó témája arról szól, hogy Isten elküldte az Ő tökéletes Fiát, Jézus Krisztust, Akinek igazságosságát tulajdonítja a hívőnek. Ezért jelenthette ki Ézsaiás: *„Csak az Úrban van, így szólnak felőlem, minden igazság és erő ...”*<sup>9</sup> és *„...az igazság palástjával vett engemet körül.”*<sup>10</sup>

Az ószövetségi szentek Isten saját igazságosságát dicsérték, mivel üdvösségüket és erejüket ennek köszönhették. *„Szájam beszél a te igazságodat, minden nap a te szabadításodat ... Az Úr Istennek nagy tetteivel járok; csak a te igazságodról emlékezem!”*<sup>11</sup> „A szentség ékességét”, amellyel a hívő Istenhez közelít, Jeremiás foglalja össze: *„és ez lesz az ő neve, amellyel nevezik őt: Az Úr a mi igazságunk.”*<sup>12</sup> A kapcsolat alapja, amelyen keresztül a hívő a teljesen szent Istennel kommunikálhat, és amelyet megértettek és alkalmaztak a törvény és a próféták idején is, az Újszövetség korában lett nyilvánvalóvá. *„Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, a melyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták; Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek. Mert nincs különbség ...megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.”*<sup>13</sup> Miközben az úrvacsora témája is nagyon fontos, mégis másodrendű marad és csupán következménye a kegyelemből, hit általi üdvösségnek.

---

<sup>7</sup> Mt 5,48

<sup>8</sup> 1Kor 16,29

<sup>9</sup> Ézs 45,24

<sup>10</sup> Ézs 61,10

<sup>11</sup> Zsolt 71,15-17

<sup>12</sup> Jer 23,6

<sup>13</sup> Róm 3,21-24

Amint egy személy megállhat a tökéletesen szent Isten előtt, mert elfogadást nyer ama Szerelmes által<sup>14</sup>, felöltözve Krisztus igazságosságába, attól kezdve rendelkezik az Istennel való közösség alapjával. A megszentelődés során, mikor az Úr a hívőnek szívébe írja törvényét, az arra törekszik, hogy szent legyen, ahogyan Isten is az. Ő lesz az Istenük, ők pedig népe, abban a kiváltságban részesülve, hogy Őt Abbának, azaz Atyának nevezhetik. Először a kegyelem evangéliuma, utána az ő befogadásuk ama Szerelmesben, ezek határozzák meg az új szövetség lényegét, amely nem más, mint közösség az Atyával, a Fiú által a Szentlélekben.

### **Valóságos szeretetteljes kapcsolat**

Előre megmondatott, hogy az új szövetségben ilyen közösség fog megvalósulni: *„Hanem ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izráel házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívébe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemé lesznek. És nem tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az ő atyjafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr ...”*<sup>15</sup> Az ilyen közösség lényeges jellemzője az új szövetségnek. Az Úr Jézus Krisztus ennek az örökségnek a közbenjárója, amint meg van írva: *„És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígértét.”*<sup>16</sup> Az örökség az Atya és a Fiú egész közletről történő megismeréséből áll. *„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.”*<sup>17</sup>

Amint Mózes a régi szövetségben kijelentette: *„Ez azon szövetség vére, amelyet Isten számotokra rendelt,”*<sup>18</sup>, hasonlóképpen az Úr Jézus Krisztus is hirdette: *„E pohár amaz új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.”*<sup>19</sup> Krisztus parancsa az úrvacsora szereztesekor nem csak „felidézés”, hanem szeretetteljes emlékezés Jézus személyére”.<sup>20</sup> Az „emlékezés” szó gyökere magában foglalja az Úrral való közösség gondolatát is.

Pál apostol hangsúlyt fektet az Úrral való együttlétre az úrvacsorában az 1Kor 10,16-ban kijelentve, hogy: *„A hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-é?”* Az Úr asztalának lényegi identitása nem lehet szó szerint az Úr testi jelenléte, a már csak szentírási

---

<sup>14</sup> Ef 1,6

<sup>15</sup> Jer 31,33-34

<sup>16</sup> Zsid 9,15

<sup>17</sup> Jn 17,3

<sup>18</sup> Zsid 9,20

<sup>19</sup> 1Kor 11,25

beszámolókat által nyújtott okoknál fogva sem, amelyeket lentebb megvizsgálunk. A hirdetett egység az Istennek népével való lelki közösségre vonatkozik, amelyet az Úr asztalánál ünnepelünk. Az új Jeruzsálemben szemtől-szembe valósul meg ez a közösség, amint ezt az 1Jn 3,2 bemutatja nekünk: „*Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlóká leszünk Ő hozzám; mert meg fogjuk őt látni, amint van.*” De most az új szövetségben, az Úrral való együttlét valóságát jelek által ünnepeljük, nem színről-színre. „*E pohár amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek kiontatik.*”<sup>21</sup> Az új szövetség megtartása bensőséges közösséget jelent Vele.

### **Az Úr lelki jelenlétébe vetett bizalom alapja**

Mivel az Úr szavának igazsága szerint, azt akarja, hogy a hívőknek teljes bizonyossága legyen arról, amit Ő cselekedett és mondott, esküvel hitelesítette és erősítette meg munkáját, hogy teljes bizonyosságot és vigasztalást nyerjenek.<sup>22</sup> „*E pohár amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek kiontatik.*”<sup>23</sup> Ez maga Krisztus jogi kijelentése a hívők részére arról, hogy Hozzá tartoznak. Ahogyan a hétköznapi életben (például házassági fogadalomtétel, tulajdonjogot igazoló okmányok ház- és autóvásárlás esetében, stb.), itt is szigorú jogi bizonyítékokat találunk a hívőkhöz tartozó dolgok tulajdonbavételéről. Amit a Szentírás az Ószövetségben megjövendölt, az az Újszövetségben teljesedett be. A hívők Krisztusban részesülnek az Ő vére és teste által. Az új szövetség hivatalos jogi kijelentése adott számukra, amin keresztül Krisztus abszolút ígérését és bizonyosságát birtokolhatjuk.

Ebben az újszövetségi sákrámentumban a hívők Krisztus minden áldásával rendelkeznek, amelyet vére által igazolt nekik. Amint az Ő szavai kijelentik az 1Kor 11-ben: „*Hasonlatosképpen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: e pohár amaz új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend.*”<sup>24</sup> A cél világos, ti. rámutatni Krisztus halálára, ezt hirdetni és közzé tenni. Nem csak Krisztusra való emlékezésről van szó – arról amit tett és szenvedett – hanem arról is, hogy a hívők Krisztusban részesülnek dicsőségesen, amikor nekik ajándékozza magát. Nekik pedig ki kell jelenteniük, hogy Isten Fiának halála számukra életet jelent, vigasztalásuknak és reménységüknek oka. Rámutatnak halálára és elmerülnek ennek

---

<sup>20</sup> W. E. Vine, *An Expository Dictionary of New Testament Words* (Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell Co., 1940) #1, anamnesis, 274-275. o.

<sup>21</sup> Lk 22,20

<sup>22</sup> „*Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni az ígérést örökseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvással lépett közbe.*” (Zsid 6,17)

<sup>23</sup> Lk 22,20

<sup>24</sup> 1Kor 11,25-26

gyümölcsében az Atya-Isten előtt. Az új szövetség arról szól, hogy Ő az Istenük és ők az Ő népe, az Ő határozatai jelentik nekik értelmük, szívük gyönyörűségét és megelégedését – egyszóval, isteni közösséget Vele. *„Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izráel házával, ama napok múltán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívükbe írom azokat, és leszek nekik Istenök és ők lesznek nekem népem.”*<sup>25</sup>

### **Lelki közösségre tanítás ellenpélda segítségével**

Az 1Kor 10-ben Pál apostol az ördögökkel való kapcsolattartás közismerten okkult praktikáira utalva, egy éles kontrasztot felhasználva tanít az Úrral való közösségről. Ennek az erőteljes tanításnak célja: száműzni a bálványokkal való közösség túrhetetlen szentségtörését. Az ilyen kapcsolattartás valóságos, kifejezetten veszélyes és tiltott. *„Nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben.”*<sup>26</sup> A különbözőség világosan látható a következő parancsban: *„Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát; nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei.”*<sup>27</sup> Nagyon lényeges látni, hogy az apostol kiemelten kezeli a Krisztus és a hívő közötti lelki egység, valódi közösségtudatát. Pál nem egyszerűen a megemlékezést hangsúlyozza, hiszen akkor a kontraszt értelmét vesztené. A közvetlen kontraszt az ördögökkel, illetve az Úrral való lelki közösség között van. Tehát ebből a szakaszból azt a következtetést szűrhetjük le, hogy az úrvacsora során *„Krisztus vérével való közösségünk”*<sup>28</sup> egy valóságos együttlét a hívők és az Úr között. Krisztus a következőképpen fejezte ki vágyódását, amikor ezt a vacsorát szerezte: *„Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek ... E pohár amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek kiontatik.”*<sup>29</sup> Hasonlóképpen a hívőnek is kívánván kívánva kell elfogyasztania a vacsorát Jézussal. Ez a Vele való közösség képezi az új szövetség lényegét. Ez szó szerint az új szövetség az Ő vérében. A helyes és hamis istentisztelet kontextusában az Úr azokról beszél, akikre majd rátekin: *„Hanem erre tekintek én, aki szegény és megtörött lelkű, és aki beszédemet rettegi.”*<sup>30</sup> Aki valóban méltóképpen szeretné tisztelni Őt, annak szomjaznia kell az Úr asztalával való közösségre. Amikor ezt megteszi, kegyelme folytán még mélyebben ráébred az Úr szavainak jelentőségére: *„Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot: mert ők megelégtettek.”*<sup>31</sup>

---

<sup>25</sup> Zsid 8,10

<sup>26</sup> 1Kor 10,20

<sup>27</sup> 1Kor 10,21

<sup>28</sup> 1Kor 10,16

<sup>29</sup> Lk 22,15; Lk 22,20

<sup>30</sup> Ézs 66,2

<sup>31</sup> Mt 5,6

## Az igaz istentisztelet korlátozásai

A törvény summája a Tízparancsolat, melyből az első kettő kimondottan az istentisztelettel foglalkozik. Az Istennel való folytatólagos közösség magában foglalja az általa emelt korlátokat is az istentiszteletre vonatkozóan. A Tízparancsolat első parancsolatában a legfontosabb, hogy Isten magát nevezi meg a hiteles istentisztelet egyetlen tárgyának. Ez nagyon lényeges, mivel kizárja minden lénynek és tárgynak a vallásos imádatát, amely nem Isten, valamint a babonákat is. *„Én, az Úr vagyok a te Istened...Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.”*<sup>32</sup>

A második parancsolat szintén nagy fontossággal bír, mivel megtiltja azokat a gyakorlatokat, amelyek során nem hit által imádják az Istent. Az első parancsolat kizárja a valódi Istennel való közösségből a faragott képek készítését róla és az előttük történő leborulást. Ez magában foglalja az Isten hasonmásainak és ezek művészi módon történő ábrázolásainak készítését és az előttük történő leborulást. Így ez tiltja a szellemi világgal való kapcsolattartást. Ez tartalmazza az összes anyagi dologra való tekintést (és azokat a szertartásokat, amelyek által ezek megközelíthetők is). Ezek azt sugallják, hogy képesek volnának Isten jótetszését (vagy rosszalását) közvetíteni, és fordítva, tiltja az összes anyagi dologra és szertartásra való tekintést mint olyan eszközök, amelyek dicséretet és tiszteletet hozhatnak Istennek.<sup>33</sup>

A hívők istentisztelete olyan, mint egy lelki ház, amelyben lelki áldozatokat mutatnak be Istennek. Ezek csupán Jézus Krisztus személye által lehetnek kedvesek: *„Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel leki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.”*<sup>34</sup> Lényegében így éltek a hívők: *„És foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben.”* (ApCsel 2,42) Az evangélium mindig a megtérésről és hitről szóló lelki üzenet volt, ahogyan a közösség a kenyér megtöréséből és imádkozásból állt. A téma az Atyával való közösségről szólt a Szentlélek által, mivel a hívő befogadást nyert Krisztusban. Sehol nem találunk arra való utalást, hogy anyagi jegyekben való bizalom életet közvetítene. A hangsúly mindig a Krisztusban levő áldásokra esik, amelyek a mennyekben vannak: *„Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban.”*<sup>35</sup>

---

<sup>32</sup> 2Móz 20,2-3

<sup>33</sup> Még az Ószövetségben is Isten imádása hit által történt, Benne vetett bizalommal, Benne reménykedve és az Ő igazságosságában. A ceremonális törvény csupán egy jel volt, hogy emlékeztesse a hívőket az ígéretre, a páska pedig csak emlékezés volt és árnyéka annak, ami eljövendő volt Krisztusban. Mindezen szertartások közepette Istent imádták és nem a kellékeket. *„Az Úr az én kősziklám, várom és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám, Őbenne bízom: az én pajzsom, idvességem szarva, menedékem.”* (Zsolt 18,2)

<sup>34</sup> 1Pt 2,5

## Az egyetlen és csupán egyszer bemutatott áldozat

Krisztus áldozata jelezte az Ószövetség papi rendszerének beteljesedését és egyben végét: „*nincs többé bűnért való áldozat.*”<sup>36</sup> A kereszten történt papi feláldozása után, Krisztus „*bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnek jobbjára a magasságban.*”<sup>37</sup> A Szentlélek világosan tanítja, hogy Krisztus áldozata egy volt, az Ószövetség megannyi áldozatával szemben. „*Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre üle az Istennek jobbjára.*”<sup>38</sup> „*Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletessékké tette a megszentelteket.*”<sup>39</sup>

Krisztus áldozatának sajátos egyedisége abban a tényben rejlik, hogy azt egyetlen egyszer kellett bemutatni. Az „egyetlenegy” fogalma annyira fontos, hogy a Szentlélek hétszer is kijelenti ezt az Újszövetség során. Krisztus áldozatának tökéletessége szemben áll az Ószövetség naponta ismétlődő áldozataival. A Krisztus áldozatának kiválóságáról szóló igazságot az „egyetlenegy” szó emeli ki. Például Pál apostol a következőt tanítja: „*Mert hogy meghalt, a bűnök halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él.*”<sup>40</sup> Péter apostol hasonlóképpen kijelenti: „*Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen; megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek szerint.*”<sup>41</sup> Ugyanazt az igazságot tárja elénk a Zsidókhoz írt levél ötször is, a következő konklúzióval: „*Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, akik őt várják idvességükre.*”<sup>42</sup>

## Az egyetlen önfeláldozó pap

A déli napfénynél is világosabb az az ellentét, amelyet a Szentlélek mutat be, Krisztus papságát szembehelyezve az Ószövetség papságával. A lévita papság mulandó volt és ebből kifolyólag, utódokra volt szüksége. Krisztus örök pap és papsága nem ruházható át senkire, nincs szüksége utódokra. „*És amazok jóllehet többen lettek papokká, mert a halál miatt meg nem maradhattak: de ennek, minthogy örökké megmarad, változhatatlan*”<sup>43</sup> a papsága.”<sup>44</sup> A legfontosabb az a tény, hogy Krisztus Jézus, Aki nem rendelkezik értékesebbel, mint saját magával, önmagát áldozta fel. Őt idézve: „*Azért szeret engem*

---

<sup>35</sup> Ef 1,3

<sup>36</sup> Zsid 10,18

<sup>37</sup> Zsid 1,3

<sup>38</sup> Zsid 10,12

<sup>39</sup> Zsid 10,14

<sup>40</sup> Róm 6,10

<sup>41</sup> 1Pt 3,18

<sup>42</sup> Zsid 9,28

<sup>43</sup> Aparabatos (görög) jelentése: átruházhatatlan, ami nem megy át másokra. Az Újszövetségben nem említenek áldozatot bemutató papokat, csak véneket és pásztorokat. Jézus Krisztusban minden hívő ember része Krisztus királyi papságának, ami a lelki dicséretet illeti, de senki nem osztozhat áldozati papságában.

<sup>44</sup> Zsid 7,23-24

az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a prancsolatot vettem az én Atyámtól.”<sup>45</sup> Egyedül Ő rendelkezett az önfeláldozás abszolút egyedi képességével. Amint a Szentlélek tanítja: „Mert ilyen főpap illet vala minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és aki az egeknél magasságosabb lőn.”<sup>46</sup>

Az Úr Jézus az Újszövetség egyetlen áldozatra illetékes papja. Ő egyetlen áldozat bemutatásával bevégezte a mi megváltásunk munkáját. A Szentírás ismételten hangoztatja ezt az igazságot. Ennek lényege az Úrnak a kereszten elhangzott nyilatkozatában található: „Tetelestai.” „Elvégeztetett.”<sup>47</sup>

Az Istennel való közösség ezen szentírási igazságának itt bemutatott összefoglalója arról szól, hogy egyedül Ő kezdeményezheti az ilyen istentisztelet mintáját. Az igaz istentisztelet egyetlen alapját az Ő saját igazságossága képezi, amelyet a hívőnek tulajdonít kegyelemből hit által. Korlátozásait a lehető legkomolyabban kell kezelni, hogy az Ő imádása maradjon meg igazinak és lelkinak, mivel Ő Lélek. A legnagyobb vigasz csodája, amellyel a hívők rendelkeznek az igaz istentiszteletben az, hogy Jézus Krisztust bírják, az Urat és Mestert, akiben elfogadást nyertek, mert Közbenjárójukká lett. Ő a hívők Főpapja: „Fődolgo pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbjára üle.”<sup>48</sup> Ez az Isten jelenléte, amelynek a hívők már a jelenben örülhetnek, és amelynek beteljesedésére várnak a mennyei dicsőségben, az Úr szavait idézve: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.”<sup>49</sup>

## **A Római Katolikus Egyház hamis istentisztelete**

Mivel a valódi igazságosság és annak gyümölcsei nem születhetnek hamis evangélium által, az eszközök, a szent Istennek egy hamis evangélium által történő tiszteletére, szintén csak azok lehetnek, amelyeket maga az ember eszelt ki.<sup>50</sup> Ezek az eszközök a külső szertartások és a vallásos kellékek formáját öltik magukra és így a második parancsolat hatálya alá esnek. A Római Katolikus Egyház úrvacsoráról szóló tanításának egyszerű áttekintése azt mutatja, hogy a RKE nem kivétel ez alól. Mivel a RKE egy hamis evangéliumot hirdet, arra kényszerül, hogy találjon egy módot saját igazságossága

---

<sup>45</sup> Jn 10,17-18

<sup>46</sup> Zsid 7,26

<sup>47</sup> Jn 19,30

<sup>48</sup> Zsid 8,1

<sup>49</sup> Jn 14,23

<sup>50</sup> Bibliai példák magukban foglalják Kaint, aki hamis áldozatot mutatott be, Izráel fiait, akik az aranyborjú révén akarták a szent Istent imádni, valamint Nádábot és Abihut, akik idegen tüzet vittek az oltárra.

gyümölcsének bemutatására.<sup>51</sup> Róma egyháza hivatalosan állítja, hogy szertartásában a mise képezi az emberek által gyakorolt istentisztelet csúcspontját, amelyet Krisztusnak és rajta keresztül, az Atyának bemutatnak. Azt állítja, hogy a mise saját életének forrása és csúcspontja. A Golgotai áldozat, véli a RKE, az ő ellenőrzése alatt áll, mivel saját szertartását, a misét, az Úr Jézus Krisztus áldozatával azonos áldozatnak tartja.

A bibliai Krisztussal szemben, Aki ma a királyok uralkodó Királya és az uraknak Ura, Aki az Atya-Isten jobb kezénél ül, Róma következetesen egy haldokló Krisztust ábrázol, „a szent áldozatot”. A misét helyezve az általa gyakorolt istentisztelet középpontjába, amelyet minden hithű katolikusként látogatnia kell, a halálos bűn büntetésének terhe alatt, Róma úgy tanítja és ábrázolja hamis evangéliumát, hogy hívei fel kell hogy áldozzák önmagukat a haldokló Krisztussal együtt, a Biblia szent Istenének. Azt tanítja, hogy a kerek, fehér ostya, azaz az eucharisztia, a testi Krisztust tartalmazza lelkével és istenségével együtt. Ennek az ostyának egyedül a szent Istennek kijáró tiszteletben kell részesülnie.

### **Azon állítás, miszerint Krisztus feláldoztatik a misében**

A II. Vatikáni Zsinat dokumentumai ezt tanítják: „Mivel a mise áldozatában a **mi Urunk feláldoztatik**,<sup>52</sup> amikor ’elkezd jelen lenni sákrámentálisan mind a hívek lelki eledele a kenyér és bor ábrázatában’. **Evégből Krisztus ezt az áldozatot az [Római Katolikus] Egyházra bízta**, hogy a hívek részesüljenek benne, úgy lelkileg, hit és szeretet által, mint sákrámentálisan, a szent kommúnióban való részvétel által. Az úrvacsorában való részvétel mindig közösséget jelent Krisztussal, aki áldozatként mutatja be önmagát érettünk az Atya előtt.”<sup>53</sup>

A jelenkor RK Egyháza, amely hivatalosan ratifikálta a Tridenti Zsinatot, továbbra is átkozza mindazokat, akik nem fogadják el, hogy a mise ténylegesen engesztelő áldozat. Amit jelenleg jóváhagy, a következő:

„Ha valaki állítja, hogy a mise áldozata csupán dicséret és hálaadás; vagy csak merő emlékezés a kereszten végbement áldozatra, és nem engesztelő értékű; vagy csupán annak javát szolgálja, aki

---

<sup>51</sup> A Róm 10,3 érvényes itt: „Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezték érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmességek.” Ezzel szemben az Ef 2,8-10 bemutatja a valódi igazságosság megalapozását és annak gyümölcsét. Lásd még Gal 5,19-23.

<sup>52</sup> *The American College Dictionary* a következőképpen határozza meg a „feláldozás” fogalmát: 1) áldozatot bemutatni, 2) megölni egy áldozati állatot felajánlásként.

<sup>53</sup> II. Vatikáni Zsinat dokumentumai, No. 9, *Eucharisticum Mysterium*, 1967. május 25, I. kötet, 3. rész, 102-103. o. Kiemelés tőlem.

részesül benne, és nem kell az élőkért és halottakért bemutatni, a bűnökért, büntetésekért, bocsánatért és egyéb szükségletekért, legyen átkozott.”<sup>54</sup>

Krisztus parancsának érthetősége szöges ellentétben áll az ilyen tanítással. Krisztus szavai: „*vegyétek és egyétek*” nem a mennyben levő Atyjának szóltak, hanem inkább az apostoloknak. Nem azt parancsolta nekik, hogy „mutassatok be áldozatot és szerezzetek engesztelést.” Ellenkezőleg, az ilyen áldozat bemutatása az Ő egyedi tisztségét képezte, Aki az egyetlen Közbenjáró.

A római katolikus istentisztelet és életfelfogás középpontja a mise. A RKE arra tanítja híveit, hogy fel kell áldozniuk önmagukat „a szent áldozattal”, Jézus Krisztussal együtt, és el kell fogadniuk ugyanazt a „szent áldozatot”. Ezért így nyilatkozik:

„Következésképpen **az eucharisztikus áldozat jelenti a teljes [Római Katolikus] Egyház istentiszteletének és a keresztyén életnek forrását és csúcspontját.** A hívek akkor vesznek részt teljesebben a hálaadás, engesztelés, könyörgés és dicséret sákrámentumában, **amikor teljes szívvel bemutatják a szent áldozatot** (Krisztust, ford. megj.), **és benne önmagukat is, az Atyának a pappal együtt és amikor elfogadják Krisztust sákrámentális értelemben.**”<sup>55</sup>

Krisztus sosem volt egy sajnálatra méltó áldozat (aki sajnálatos módon áldozatul esett), és ez a gondolat, hogy ő szerencsétlen áldozat, sehol sem található a Szentírásban. Ellenkezőleg, saját szabad akaratából döntött úgy, hogy keresztre megy. Ez az elhibázott tanítás úgy van kiemelve Róma tanrendszerében, hogy az értelmünket egy tragikus Krisztusra irányítja, aki sajnálatra méltó áldozat lett és hogy Ő nem a Győztes – aki a jelenben az Uraknak Ura és a Királyok Királya. Egy jó példa arra, hogy miként öntötték ezt szóba a mise szertartása során, a 3. eukharisztiai imádságban található: „tekints jóindulattal a te egyházad áldozatára, és lásd a sajnálatraméltó Áldozatot, akinek áldozata kibékített minket teveled.”<sup>56</sup> A „szent áldozat” bemutatásának teljes gondolat-rendszere szentségtörő. Miközben Róma egyre ismételtgeti parancsait, azt a hamis evangéliumot ábrázolja istentiszteletein, amely arról szól, hogy az embernek Istennel együtt kell működnie saját üdvössége érdekében, önmaga feláldozásával. Ezért Róma így szól:

„**Ezért az eukharisztiai szertartása a hívek összejövételének középpontját jelenti, amelyet a pap irányít.** Ezért a papok arra tanítják a híveket, hogy **az isteni áldozatot** [Jézus Krisztust]

---

<sup>54</sup> *A Tridenti Zsinat kánonja és határozatai*, ford. H. J. Schroeder, O.P. (Rockford, IL 61105: Tan Books and Publishers, Inc., 1978), 3. kánon, 149. o.

<sup>55</sup> II. Vatikáni Zsinat dokumentumai, No. 9, *Eucharisticum Mysterium*, 1967 május 25, I. kötet, 3. rész, 104. o.

<sup>56</sup> *New Saint Joseph People's Prayer Book*, Francis Evans, főszerkesztő (New York, NY: Catholic Book Publishing Co., 1980) 120. o.

mutassák be az Atya-Istennek a mise áldozatában és az **áldozattal együtt mutassák be áldozatként saját életüket ...**”<sup>57</sup>

A Szentírás egyszerű igazsága azonban ez: „*nincs többé bűnért való áldozat.*” (Zsid 10,18)

Miközben azt tartja magáról, hogy csupán az Úr parancsát teljesíti, Róma továbbá azt állítja, hogy a golgotai áldozat és a mise azonosak – „egyetlenegy áldozat”. Így érvelve tanítja:

**„Krisztus áldozata és az Eucharisztia áldozata egy áldozat: „egy és ugyanaz az áldozati adomány; a papok szolgálatával följajnló személy ugyanaz, mint aki akkor a kereszten föláldozta önmagát, csak az áldozatbemutatás módja különbözik”. „S mivel ebben az isteni áldozatban, mely a szentmisében történik, ugyanaz a Krisztus van jelen és áldoztatik föl vérontás nélkül, aki a keresztt oltárán egyszer véresen áldozta föl önmagát...”**<sup>58</sup>

Három dolgot is állít a fenti idézet. Először, hogy Krisztus van benne, másodsor, hogy Ő van bemutatva áldozatként, és végül a bemutatás vérontás nélkül zajlik.

Az az állítás, hogy Krisztus benne van a kenyérben, szöges ellentétben áll a Szentírással. Az Újszövetség az ellenkezőjét hangsúlyozza: „*Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatában ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.*”<sup>59</sup> Róma egyháza követeli, hogy minden misén mondják el; a kenyér, ti. az eukharisztia az, amivé Krisztus változott. Azt állítja, hogy Krisztus lényege a „kézzel csinált” kenyérben van. Ennek értelmében azt tanítja, hogy „*ezt a kenyeret kell bemutatnunk, amelyet az anyaföld adott és amelyet emberi kezek alkottak.*”<sup>60</sup> Ez éles ellentétben áll a Szentírással, amely azt a tényt hirdeti, hogy Krisztus a mennyben szolgál és „*nem kézzel csinályt szentélybe ...ment be.*”<sup>61</sup> Továbbá, maga Jézus figyelmeztetett: „*Azért ha azt mondják majd néktek: Ímé a pusztában van; ne menjetek ki. Ímé a belső szobákban; ne higgyétek. Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugatig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is.*”<sup>62</sup>

Másodsor, Róma azt gondolja, hogy Krisztust áldozzák fel a misében. Isten igéje hétszer jelenti ki, hogy Jézus tökéletes áldozata egyszer volt bemutatva: „*Nem is hogy sokszor adja magát áldozatul, ... mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.*”<sup>63</sup> Aki alkalmasnak tartja magát arra, hogy a halhatatlan Krisztus Jézust mutassa be tökéletes áldozatában, istenkáromló büszkeségbe

<sup>57</sup> II. Vatikáni Zsinat dokumentumai, No. 63, *Presbyterorum Ordinis*, 1965. december 7, I. kötet, 5. rész, 871. o.

<sup>58</sup> *Katolikus Egyház Katekizmusa*, #1367.

<sup>59</sup> Zsid 9,24

<sup>60</sup> *New Saint Joseph's People Prayer Book*, válogatás #88, 98. o.

<sup>61</sup> Zsid 9,24

<sup>62</sup> Mt 24,26-27

<sup>63</sup> Zsid 9,25-26

esett. Ha lehetséges lenne Krisztus illetően emberi bemutatása, akkor hiába szenvedett volna el annyira kegyetlen kínzásokat önmaga feláldozásakor. Ellenkezőleg, önmaga feláldozása tökéletes volt, most pedig a dicsőségben van. Ezt a Szentlélek nagyon is érthetően kijelentette: „*aki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnek jobbjára a magasságban.*”<sup>64</sup> Az istentisztelet Isten által közölt bibliai fogalma szerint istenkáromlónak számít az a gondolat, hogy Krisztus többször fel kellett hogy áldozza magát. Az ilyen felfogás arra törekszik, hogy hiányosságot találjon Krisztus áldozatában, mivel azt feltételezi, hogy néhai áldozata, amelyet egyszer mutatott be, nem volt elég jó, hogy teljes engesztelést szerezzen. Ami teljesen tökéletes és beteljesedett, nem ismételt meg, mivel az ismétlés hiányosságra utal. E végett tanítja a Szentlélek: „*Akiknek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról-napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a népéért, mert ezt egyszer megcselekedte, maga-magát megáldozván.*”<sup>65</sup>

Róma állításának harmadik vetülete, hogy Krisztust „vérontás nélkül mutatja be”. Figyeljük meg, hogy a szóban forgó idézetben Róma azt állítja, hogy „Krisztus ... **benne van és vérontás nélküli módon van bemutatva.**” A Szentírás egyenlőségi jelt tesz bemutatás és szenvedés között. Egy engesztelő áldozat esetén a bemutatás és a szenvedés egy és ugyanaz. Ez az igazság annyira fontos, hogy a Szentírásban abszolút elvként szerepel: „*vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat.*”<sup>66</sup> Ebben a kontextusban a vérnélküli áldozat javaslata annyi, mint áldozatnak vélni azt, ami nem lehet áldozat a Szentírás meghatározása szerint. A vérnélküli áldozat értelmetlen ellentmondás, amely a megtévesztésen kívül semmilyen célt nem szolgál.

## A bálványimádás vétke

A Róma Katolikus Egyház tanítja, hogy ISTENKÉNT kell imádni az úrvacsorai kenyeret. Ennek értelmében a következőket tanítja:

„Ne legyen senki értelmében kétely afelől, hogy 'a híveknek mind olyan tiszteletet kell gyakorolniuk **ezen legszentebb sákrámentum iránt, mint amilyen jár az igaz Istennek,** ahogyan ez mindig is szokás volt a katolikus egyházban. **Imádása ne legyen semmivel se alábbvaló mivel Krisztus elfogyasztás céljából szerezte.** Mert még a kimért sákrámentumban is Őt kell imádni, mivel jelen van benne lényegileg a kenyér és bor átlényegülése révén ...”<sup>67</sup>

---

<sup>64</sup> Zsid 1,3

<sup>65</sup> Zsid 7,27

<sup>66</sup> Zsid 9,22

<sup>67</sup> A II. Vatikáni Zsinat dokumentumai, No. 9, *Eucharisticum Mysterium*, I. kötet, 3. rész, 104. o. A 2Móz 20,4-5 kijelenti azonban, hogy faragott képeket tilos készíteni és azokat imádni. Az új *Katekizmus* a 2132. paragrafusban magyarázza el a bálványimádás mechanizmusát: „A keresztény képtisztelet nem ellentétes az első parancsolattal (sic.), amely a bálványimádásra vonatkozik. Valójában a képek tulajdonított tisztelet átadódik az eredeti személynek, és bárki aki egy

Az Úr szavai pontosan és világosan szóltak: „*Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*” (1Kor 11,24) „*Vegyétek, egyétek*” nem annyi mint „bemutatni és imádni”.

Róma fenti tanításának legsúlyosabb problémája a bálványimádás. Az Úr Jézus Krisztus a régi parancsolatot ismétli meg, amikor kijelenti az igében: „*Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.*” (Mt 4,10) A hívők igazán kell hogy imádják Őt, lélekben és igazságban. Az úrvacsorai kenyér imádására utaló parancs bálványimádás. Értelmetlen és szentségtörő tan, amely szükségszerűen megköveteli egy olyan dolog imádását, amelyet elfogyasztanak és a gyomorba kerül. Csupán a bálványimádás rettenetes bűnének elkövetésével lehet az igaz Istennek kijáró tiszteletet az úrvacsorai kenyérnek átutalni.

### **A Szentírás tényleges szavai a maguk szöveggörnyezetében**

A Szentírás tényleges szavait a maguk szöveggörnyezetében kell látni. Az utolsó vacsoráról szóló szentírási szakaszokban, a jegyek megörzik neveiket azután is, amikor elhangoztak az Úr szavai: „*vegyétek, egyétek; ez ...*” A mutató névmás „ez” a kenyért jelenti. Semmi mást nem jelenthet. A Szentírás továbbra is kenyérnek nevezi, amit Krisztus a tanítványainak adott: „*Mert valahányszor eszitek ezt a kenyeret*”, „*Azért aki ... eszi e kenyeret*”, „*Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből.*” (1Kor 11,26-28) A mutató névmás „ezt” ugyanarra a kenyérrre korlátozza a jegyet, amelyet Krisztus vett; nem lehetséges semmilyen más magyarázat.

Hasonlóképpen Krisztus bornak nevezi, amit a tanítványoknak adott. „*Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, ... Mondom néktek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének ebből a terméséből mind ama napig, amikor újan iszom azt veletek az én Atyámnak országában.*”<sup>68</sup> „*Ez az én vérem, az új szövetség vére, amely sokakért kiontatik. Bizony mondom néktek, nem iszom többé a szőlőtőnek gyümölcséből mind ama napig, amikor mint újat iszom azt az Isten országában.*”<sup>69</sup> „*A szőlőtőnek gyümölcse*” ugyanarra az italra korlátozza a jegyet, amelyet Krisztus vett; semmilyen más értelmezés sem lehetséges.

### **Róma bálványimádásának alkalmazása**

---

képet tisztel (imád), valójában a kiábrázolt személyt tiszteli ezáltal.” A 2Móz 20,4-5 kifejezetten tilt **minden** bálványimádási gyakorlatot, beleértve a római katolikus tanban hirdetteket is, valamint az úrvacsorai kenyér imádásának gyakorlatát. Lásd még Jer 10,14-15. Egy kiváló tanulmány, *Graven Bread: The Papacy, the Apparitions of Mary, and the Worship of the Bread of the Altar*, Timothy F. Kauffman (Huntsville, AL 35804-2398: White Horse Publications, 1995) 170. o. Weboldal: <http://whpub.com>

<sup>68</sup> Mt 26,28-29

<sup>69</sup> Mk 14,24-25

A Szentírás világossága ellenére is Róma hangsúlyozza, hogy a jegyek Krisztus tényleges teste és vére. Mindezek tetejébe, Róma állítja, hogy valóságos erő árad magukból a jegyekből. Így tehát kijelenti:

„az Eucharisztia nem tud Krisztussal egyesíteni anélkül, hogy ne tisztítana meg az elkövetett bűnöktől és ne óvna meg a jövő bűnöktől”<sup>70</sup>

Ebben az „eucharisztia” úgy jelenik meg, mint ami egyesíti az embert Krisztussal és ugyanakkor megtisztítja őt a bűntől. Amikor okozati hatásokat tulajdonítanak annak, ami azért szereztetett, hogy bátorítást jelentsen az Úrban, istenimádást gyakorolnak, mivel az ember reménysége egy fizikai tárgyra összpontosul. A Katolikus Egyház arra tanítja híveit, hogy ugyanazt a súlyos hibát kövessék el, amelyet Áron is elkövetett. Áron aranyborjút készített, amely médiumként szolgált az izráelitáknak a szent Isten dicsőítésében: „*Ezek a te isteneid Izráel ...*”<sup>71</sup> A mise hivatalos szertartása szerint a pap minden misén a következőket teszi és mondja:

„A pap térdet hajt. A szentostyát enyhén felemelve a kehelytányér fölött, ezt mondja: ez az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit. Boldogok mindazok, akik hivatalosak az Ő vacsorájára.”<sup>72</sup>

Az embereknek úgy kell a tényleges fizikai anyagra tekinteniük, mintha az valóban az Isten Báránya lenne. Ez durva bálványimádás és egy hamis evangélium.

Hasonlóképpen, ugyanarról az „eukharisztia” Róma tanítja, hogy „Az Eucharisztia e szeretet által, melyet föllobbant bennünk, megőriz minket a halálos bűnöktől. Minél inkább részesedünk Krisztus életében és minél inkább elmélyedünk barátságában, annál nehezebb lesz halálos bűnnel megszakítani a Vele való kapcsolatot. De a halálos bűnök megbocsátására nem az Eucharisztia van rendelve, hanem a bűnbocsánat szentsége. Az Eucharisztia azok szentsége, akik teljes közösségben vannak az Egyházzal.”<sup>73</sup> Róma itt azt tanítja saját népének, hogy a fizikai dolgokra úgy tekintsenek mint Isten kegyelmét közvetítő eszközökre és mint természetfeletti erővel rendelkezőkre. Ez pontosan megfelel a római katolikus mentalitásnak:

„A sákramentumok 'olyan erők', amely abból a Krisztusi Testből sugároznak ki, amely örökké él és életet ad.”<sup>74</sup>

Az ilyen tanítások Krisztus evangéliumának elferdítésére vonatkozó örök átok alá esnek. (Gal 1,6-9) Krisztus szavai lélek és élet: „*A lélek az, ami megelevenít.*” (Jn 6,63) Krisztus testének szájon keresztül történő fogyasztása önmagában is elég ferde tanítás, amit pedig erről kijelentenek, az még

---

<sup>70</sup> KEK, #1393

<sup>71</sup> 2Móz 32,4

<sup>72</sup> *New Saint Joseph People's Prayer Book*, Francis Evans, szerkesztő (New York: Catholic Book Publishing Co., 1980), 104. o.

<sup>73</sup> KEK, #1395

rosszabb. Róma azt tartja, hogy „...az eukharisztia megőrzi minket a jövőbeni halálos bűnöktől.”<sup>75</sup> Ezek az emberi filozófia csábító szavai, amelyek azt tanítják, hogy az ősrégi bálványimádás életet szerez. Ezt a tanítást még visszataszítóbbá teszi az a tény, hogy miközben a komoly bűnöktől való megőrzésről beszél, ez a tanítás maga is egy súlyos bűn.

### A közösség hit által van

Amint erre rámutattunk korábban, tényleg létezik bensőséges közösség az Úrral, de egyelőre csak lelki értelemben. Az Úrral való közösség képezi a bibliai szövegek üzenetének szívéét. A hívő ember hite Őrá irányul. A hívő az Ő kezéből fogadja el, amit Ő lelki értelemben ad. Amint ezt Pál apostol magyarázta: „*Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istentől való Lelket; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk.*”<sup>76</sup> Így tehát az apostol szavaival folytatjuk: „*Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez lelkieket szabván.*”<sup>77</sup> Isten Lelkének közlése a legmegfelelőbb az Ő értelmének közvetítésére. Ugyanígy, a hívő kapcsolata az Úrral az Isten Szentlelke által létezik, az apostol szavaival élve: „*Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.*”<sup>78</sup> A hívőnek az Úrral való érintkezése az úrvacsorában az Ő tanítása szerint történik, és ezért „*lélekben és igazságban*” van.

Maga az Úr Jézus Krisztus tanítása a János evangéliuma 6,25-71-ben is a Vele történő lelki egyesülést igazolja és nem „*az eledelért, amely elvész*”, hanem „*az eledelért, amely megmarad az örök életre.*” (Jn 6,27) Amikor a zsidók megkérdezték mit kell tenniük tegyenek, hogy részesüljenek az „élet kenyérében”, Krisztus így válaszolt: „*Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.*” (Jn 6,29) A János evangéliuma 6. részének témája a Krisztusba vetett hitről szól, aki a lelki éhség és szomjúság megszüntetésének igazi eszköze. Ezért az Úr tanítja: „*Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.*”<sup>79</sup> „*Aki én bennem hisz, örök élete van annak.*”<sup>80</sup>

Az Úr szavai: „*Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital*” (Jn 6,55), megmutatják, hogy mennyire komoly a Benne való hitre felszólító parancs. Maga az Úr parancsolta meg, hogy „*lélekben és igazságban*” imádják az Istent. Abszurd dolog azt állítani, hogy itt Jézus

---

<sup>74</sup> Ui., #1116

<sup>75</sup> Ui., #1395

<sup>76</sup> 1Kor 2,12

<sup>77</sup> 1Kor 2,13

<sup>78</sup> 1Kor 2,10

<sup>79</sup> Jn 6,35

<sup>80</sup> Jn 6,47

Krisztus a testének és vérének fizikai értelemben vett fogyasztását szorgalmazza. Az értelmezés világos elve, amelyet Ő biztosít saját szavaihoz, ez: „*A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.*”<sup>81</sup> Ő az értelem és nem a gyomor igazi eledele; a hité inkább mintsem a szájé. A hívő nem a fogait és gyomrát kell hogy felkészítse, hanem inkább értelmi képességeit és akarát, hogy higgyen Krisztusban.

Miközben a János 6. egy elsősorban zsidóknak szóló evangélizáló üzenet, az úrvacsora pedig a hívőknek szól, mégis van közöttük bizonyos affinitás. Ha szigorúan betartjuk azon elvet, hogy „*lelkiekhez lelkieket szabván*”<sup>82</sup>, akkor a hívők egy második, a megszentelődésről szóló, üzenetet is felfedezhetnek ebben az igeszakaszban. Az Úr kijelentette: „*Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban. Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él én általam.*”<sup>83</sup> Ugyanaz az Úr a következőket is mondta az utolsó vacsorán: „*Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék.*”<sup>84</sup> A hívők részvétele az Úr vacsorájában, lelki értelemben és megfelelő kívánsággal, valóban annyit jelent mint Krisztusban lakni. Ez egy kitűnő felkészülés is lehet a szenvedésekre és megpróbáltatásokra, amelyeket az Ő nevéért élnek majd át.

Az Úrra való emlékezésükben a hívők az úrvacsora jegyeit nagy tisztelettel kell hogy magukhoz vegyék, hogy elmélyítsék a Vele meglévő lelki egységüket. Az úrvacsora jelentőségének összezavarása (amely egyébként emlékezés és azonosulás lenne) azt gondolva, hogy a jegyek az Úr Jézus Krisztus valóságos testévé és vérévé változtak, súlyos bűn az Úr első és második parancsa ellen. Isten nemcsak a faragott képek imádását tiltja meg vagy azt, hogy ezeket az Ő istensége lakozási helyéül tekintsék, hanem megtiltja a tárgyak mint médiumok használatát is, amelyek segítségével az Ő erejét megidézhetik: „*Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.*” (1Tim 2,5)

Az új szövetségben, amelyet az Úr eszközölt, fontos, hogy az egyház legyen megújult és megújuló. Miközben a római katolicizmus bálványimádása és istenítése sokkolja a hívő embert, fontos hogy ne reagáljunk túlzottan az ilyen tévedésekre. Az ilyen ellenkezés a múltban oda vezetett, hogy sok igaz hívő tartózkodott attól az örvendezéstől, amelyet az Úr valóságos lelki jelenléte biztosít az úrvacsorában, amelyet Ő adott nekik. A Szentírás azt tanítja, hogy az Úr tiszteletet vár el és őszinte vágyódást a Vele való bensőséges közösségre az úrvacsora keretén belül. A legkomolyabban véve szavait, a hívőnek kívánván kívánnia kell az Úrral való bensőséges közösséget, hogy ebből

---

<sup>81</sup> Jn 6,63

<sup>82</sup> 1Kor 2,13

<sup>83</sup> Jn 6,55-57

táplálkozzon az Ő vacsorájának minden megünneplésekor. Mindez általa és érette van: „Aki által van a menetekünk si hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében.”<sup>85</sup>

A mi imánk, amelyet az Atyához intézünk mindegyik hívő emberért az úrvacsora megünneplésekor, ez: „Hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben; Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekképen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig. Annak pedig, a ki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, Annak légyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Ámen!”<sup>86</sup>

---

<sup>84</sup> Lk 22,15

<sup>85</sup> Róm 5,2

<sup>86</sup> Ef 3,16-21